

Arrest

nr. 51 399 van 22 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 januari 2005 en heeft zich op 31 januari 2005 een eerste keer vluchteling verklaard.

1.2. Op 16 maart 2006 verklaarde Slowakije zich akkoord met het verzoek tot overname van verzoekers asielaanvraag. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken nam op 20 maart 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

1.3. Verzoeker verliet België zonder terug te keren naar zijn land van herkomst en kwam een tweede keer het Rijk binnen op 6 januari 2009. Hij verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 8 januari 2009.

1.4 Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 januari 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord 27 maart 2009.

1.5. Op 8 april 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 29 796 van 10 juli 2009 werd de zaak voor verdere behandeling uitgesteld.

1.6. Per brief van 28 juli 2009 werd de beslissing van 8 april 2009 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingetrokken. Bijaldien werd het beroep hiertegen bij arrest nr. 30 335 van 10 augustus 2009 doelloos.

1.7. Op 23 februari 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bij arrest nr. 44 633 van 8 juni 2010 vernietigd omdat de Raad zich in de onmogelijkheid bevond om een correcte inschatting van de actuele veiligheidssituatie in verzoekers district te maken.

1.8. Op 14 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Jalalabad afkomstig te zijn. U bent een Pashtoun van etnische origine. U had in Jalalabad een winkel met auto-onderdelen maar u was sinds de val van het Talibanregime ook actief binnen de partij Hezb-i Islami. Na ongeveer een jaar lidmaatschap werd u door haji Z.(...), zoon van gouverneur haji Q.(...), gearresteerd. Gedurende drie maanden zat u opgesloten in het Jalalabad Military Camp. Men verdacht u van wapensmokkel tussen Pakistan en Afghanistan. In uw huis werd effectief geld, telefoons, munitie en wapens aangetroffen, dewelke u samen met uw broer uit Pakistan had gesmokkeld. Ook uw broer, een commandant van Hezb-i Islami, en een dertigtal anderen werden opgesloten. U kreeg het bezoek van iemand van het Rode Kruis. Uiteindelijk werd u door een vriend vrijgekocht. Na uw vrijlating bent u naar Pakistan gevlucht. Op uw adres in Jalalabad kreeg u ondertussen oproepingsbrieven. Uw oom vertelde ook dat de inlichtingendiensten naar u op zoek waren en dat uw zaak voor een rechtbank kwam. U voelde zich niet langer veilig in Pakistan.

In 2003 nam u in Karachi een vliegtuig dat u naar Moskou bracht. Van daaruit reisde u naar Slowakije waar u een maand (november 2004) in een gesloten centrum verbleef. Op 19/01/2005 werden uw vingerafdrukken ook in Oostenrijk genomen. Op 31/01/2005 vroeg u een eerste keer asiel aan in België. Na het nemen van vingerafdrukken bleek dat u reeds eerder in Slowakije en Oostenrijk was, waar u geen asiel zou hebben aangevraagd. De informatie van de Slowaakse autoriteiten bracht aan het licht dat u in Slowakije bekend staat onder de naam Khan Elas, geboren in 30/04/1981. Slowakije verklaarde zich op 16/03/2006 akkoord met een verzoek tot terugname. U verdween uit het opvangcentrum en leefde lange tijd in de illegaliteit. Eind 2008 reisde u evenwel naar Londen waar u na amper een week bij een politiecontrole werd opgepakt en naar een gesloten centrum werd overgebracht. U werd na drie maanden vrijgelaten en naar België teruggebracht.

Op 08/01/2009 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U bent van mening dat de situatie voor u in Afghanistan onveranderd is. U vreest bij een terugkeer door de autoriteiten te worden gearresteerd op beschuldiging van wapensmokkel.

Ter staving van uw asielrelaas legt u enkele documenten voor. Het betreft een brief van Hezb-i Islami waaruit moet blijken dat u in 2001 lid werd van deze partij en een brief van het ICRC die bevestigt dat u in Jalalabad enige tijd in gevangenschap verbleef. U legt voorts een kopie van uw lidkaart van Hezb-i Islami voor en een kopie van een ander Rode Kruis document met daarop uw naam en dossiernummer. Tevens legt u een psychiatrisch rapport neer dat betrekking heeft op uw gemoedstoestand.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met

een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na 1 een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend. Er dient echter te worden opgemerkt dat u uw beweerdte vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. U verklaart dat u bij een terugkeer naar Afghanistan dreigt te worden vervolgd en opgesloten. Het is evenwel opmerkelijk dat iemand die minstens zes jaar in Europa vertoeft, tot op heden geen inspanning zou hebben gedaan om in een van de landen van Europa waar u al bent geweest, de asielprocedure te doorlopen en bescherming aan te vragen. Het feit dat u jarenlang in Europa verbleef zonder op een ernstige manier bescherming aan te vragen, relativeert uw vrees in zeer sterke mate. Als het Commissariaat-generaal u een vijftal keren de vraag stelt waarom u weigerde asiel te vragen in Slowakije, geeft u nooit een plausibele verklaring (CGVS, p.2-4). Gesteld dat uw verklaringen op waarheid zouden stoelen, dan mag bovendien worden aangenomen dat u vooreerst uw correcte naam en geboortedatum aan de Slowaakse autoriteiten zou hebben meegedeeld en dat u vervolgens de hulp van deze autoriteiten zou hebben ingeroepen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u omwille van uw activiteiten voor de partij Hezb-i Islami zou zijn gearresteerd en opgesloten. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt wanneer u lid van Hezb-i Islami bent geworden, stelt u dat dit in 1381 (2002), ongeveer negen maanden na de val van het Talibanregime, was (CGVS, p.4). Ongeveer een jaar later zou u dan door haji Z.(...) zijn gearresteerd (CGVS, p.5). Dat u na het Talibanregime lid bent geworden, stemt echter niet overeen met de informatie op de door u voorgelegde documenten. Zowel uw lidkaart van Hezb-i Islami als de brief van deze partij tonen aan dat u al op 14/05/1380 (05/08/2001) of een maand voor de aanslagen van 9 september 2001, tot de partij zou zijn toegetreden. Op dat moment zat het Talibanregime nog stevig in het zadel. Dat u zich hieromtrent zou vergissen, is niet aannemelijk. Het kan immers verwacht worden dat u zich zou herinneren of u lid werd van een politieke beweging ten tijde van de dictatuur van het Talibanregime, dan wel u zich aansloot bij de partij op een moment dat de oude Mujaheddinbewegingen terug vrijelijk hun politieke activiteiten opnamen. Dit verschil in omstandigheden zou u zeker zijn opgevallen bij het uitoefenen van uw activiteiten voor de partij.

Wat er ook van zij, u heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat u heden nog steeds zou worden gezocht voor zaken die u in 2002 zou hebben meegemaakt. U zou door de ondertussen vermoorde Haji Q.(...) worden beschuldigd van lidmaatschap van Hezb-i Islami en van wapensmokkel. Anno 2009 beschikt u evenwel over geen enkele concrete aanwijzing dat u nog steeds met vervolging zou worden bedreigd. Sinds u Pakistan in 2003 heeft verlaten zou u op geen enkel moment contact met uw familie hebben gehad. Dat u bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden mishandeld, gefolterd en opgesloten, blijkt dan ook een veronderstelling die louter op vermoedens is gebaseerd. Het feit dat u in al die jaren geen enkele informatie over uw zaak heeft weten te bemachtigen, is dan ook tekenend voor uw gebrek aan interesse in de zaak.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan. Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in 2 rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad (provincie Nangharhar) te worden beoordeeld. Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 uw district niet als onveilig beschouwde. Uit deze informatie blijkt tevens dat meer recente bronnen nog steeds bevestigen dat de activiteiten van de antiregeringselementen hoofdzakelijk in de zuidelijke districten van de provincie plaatsvinden. Uit geen enkele van deze bronnen blijkt dat het risico in uw district recentelijk zou zijn toegenomen. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat er een fundamentele wijziging in de veiligheidssituatie in uw district zou hebben plaatsgevonden en bovendien voert u zelf geen elementen aan die een dergelijke wijziging aantonen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u enkele documenten voor. Het document van het ICRC stelt dat Said Habib Khaled, geboren op 23/01/1982, volgens zijn eigen verklaringen op 10/07/2002 werd "vrijgelaten". De reden voor de detentie wordt hier nergens vermeld. De brief van Hezb ('Hazb') -i Islami van 14/05/1380 stelt dat u die dag lid werd van de partij. Dit is gezien uw verklaringen als zou u pas na het Talibanregime tot Hezb-i Islami zijn toegetreden, een bevreemdende vaststelling en ondermijnt de geloofwaardigheid van dit document. Hetzelfde kan worden gezegd van de kopie van uw lidkaart van deze partij die eveneens bevestigt dat u op 14/05/1380 lid van Hezb-i Islami zou zijn geworden. Ook het door u neergelegde psychiatrische rapport is niet van die aard dat het de bestreden beslissing in positieve zin zou kunnen ombuigen. Het is immers geen bewijs van de door u aangehaalde asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 18 van de wet van 22 december 2008 houdende diverse bepalingen inzake migratie en asiel, artikel 8, 2, b) van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (richtlijn 2005/85/EG), artikel 4, 3, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming (richtlijn 2004/83/EG), en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker in eerste instantie aan dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de weigering van de Staat om relevante elementen van een asielprocedure te beoordelen omwille van procedureredenen een schending kan meebrengen van de artikelen 3 en 13 EVRM indien de kandidaat-vluchteling, op basis van alle elementen van zijn dossier, een schending van artikel 3 EVRM in geval van uitwijzing naar zijn land van herkomst aanneembaar kan maken, zijn aanvraag overeenkomstig artikel 13 EVRM het voorwerp moet uitmaken van een "streng onderzoek" en in huidig geval verzoeker verklaarde dat hij maandenlang in Afghanistan opgesloten zat en gemarteld is geweest, ter staving waarvan hij een attest van ICRC en een psychiatrisch attest indient. Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn ogen sluit voor de werkelijkheid van het leven van Afghaanse vluchtelingen in Europa, zoals beschreven in het artikel van 'artsen zonder grenzen' Parijs, en het feit dat zelfs -quod non- omwille van hun eigen processueel gedrag, hun vrees voor vervolging pas jaren na hun aankomst in Europas wordt onderzocht geen aanduiding vormt dat ze geen objectieve vervolging in hun land van herkomst vrezen. Verzoeker

betoogt dat artikel 18 van de wet van 22.12.2008 houdende diverse bepalingen de in artikel 52 van de wet van 15.12.1980 vervatte mogelijkheid om een asielaanvraag te weigeren omwille van een verblijf van meer dan drie maanden in een derde land heeft afgeschaft en de "motivatie" van de bestreden beslissing erop neer komt de oude versie van artikel 52 toe te passen, ondanks de wet van 22.12.2008. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de diverse motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen en uit hij kritiek op 's Raads arrest 44 633 van 8 juni 2010. Tot slot is verzoeker van oordeel dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2. Waar verzoeker kritiek uit op 's Raads arrest nr. 44 633 van 8 juni 2010 en daarnaast een poging onderneemt om de motieven te weerleggen en te ontkrachten, wijst de Raad erop dat het voorwerp van huidig beroep, ingediend op 14 juli 2010, de beslissing nr. 05110402 van 14 juni 2010 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, zodat de middelen in de mate deze gericht zijn tegen het voornoemd arrest, dat als voorwerp de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2010 heeft, niet in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3. Zo verzoeker voorhoudt dat de motivering van de huidige bestreden beslissing erop neerkomt dat de oude versie van artikel 52 werd toegepast, ondanks de wet van 22 december 2008, gaat hij voorbij aan het geheel van de motivering waaruit blijkt dat zijn asielaanvraag werd geweigerd omdat (i) het feit dat hij jarenlang in Europa verbleef zonder op een ernstige manier bescherming aan te vragen, zijn vervolgingsvrees in zeer sterke mate relateert, (ii) hij het niet geloofwaardig maakte dat hij omwille van zijn activiteiten voor de partij Hezb-i Islami zou zijn gearresteerd en opgesloten, (iii) hij het evenmin aannemelijk maakte dat hij op heden nog steeds zou gezocht worden voor zaken die hij in 2002 zou hebben meegemaakt, (iv) er geen aanwijzingen zijn dat de veiligheidssituatie in Jalalabad (provincie Nangarhar) fundamenteel zou gewijzigd zijn en hij zelf geen elementen heeft aangevoerd die een toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet rechtvaardigen, en (v) de neergelegde documenten, met name het document van ICRC, de brief van Hezb-i Islami, de kopie van zijn lidkaart en het psychiatrische rapport, bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Dat de vaststelling dat hij jarenlang in Europa verbleef zonder op een ernstige manier bescherming aan te vragen zijn vervolgingsvrees in sterke mate relateert, is één van de motieven van de bestreden beslissing doch niet het determinerend motief. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekers vluchtmotief, met name zijn arrestatie en opsluiting omwille van zijn activiteiten voor de partij Hezb-i Islami, en zijn actuele vrees mee in overweging werden genomen en aan een individueel onderzoek werden onderworpen. Dat de oude versie van artikel 52 van de vreemdelingenwet werd toegepast, kan derhalve niet worden volgehouden.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. Verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging berust op zijn lidmaatschap van Hezb-i Islami. De Raad stelt vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende het moment waarop hij lid werd van de partij. Zowel uit de lidkaart van Hezb-i Islami als uit de brief van deze partij blijkt dat verzoeker op 5 augustus 2001 (14/05/1380) tot de partij zou zijn toegetreden terwijl hij in de vragenlijst ten behoeve van het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij lid was van 2001 tot 2002 en hij tijdens het gehoorverslag verklaarde dat hij lid geworden was in 1381 (2002), ongeveer negen maanden nadat de Taliban verjaagd was (CGVS, gehoor p. 4). Verzoekers argument dat deze tegenstrijdigheden te wijten zijn aan psychologische problemen die ook de commissaris-generaal heeft kunnen vaststellen gezien hij op de eerste uitnodiging voor gehoor niet is ingegaan omdat hij omwille van zijn medicatie niet

wakker werd, is een post factum verklaring die geen steun vindt in het administratief dossier aangezien uit het mailbericht van 25 februari 2009 van het centrum waar verzoeker verbleef, blijkt dat het feit dat verzoeker niet gewekt werd op een communicatiefout berustte (adm. doss., map tweede asielaanvraag, stuk 6). Overigens wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verwacht kan worden dat verzoeker zich zou herinneren of hij lid werd van een politieke beweging ten tijde van de dictatuur van het Talibanregime, dan wel of hij zich aansloot bij de partij op een moment dat de oude Mujaheddinbewegingen terug vrijelijk hun politieke activiteiten opnamen. Dat verzoeker verward was, kan derhalve niet worden aangenomen. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker van zijn lidmaatschap van Hezb-i Islami enkel een kopie neerlegt en niet aannemelijk maakt waarom hij het originele document niet kan voorleggen. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142 624; RvS 25 juni 2004, nr. 133 135). Gelet op deze vaststellingen kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan verzoekers bewering lid te zijn geweest van Hezb-i Islami.

Daarenboven stelt de Raad met betrekking tot verzoekers incoherente verklaringen over zijn lidmaatschap van Hezb-i Islami vast dat hij, geconfronteerd met deze incoherenties, stelt *"ik heb u zomaar iets gezegd"* (adm. doss., gehoorverslag CGVS, p. 5). Deze houding van verzoeker getuigt van weinig ernst. Voorts leest de Raad het volgende in het gehoorverslag: *"Om welke reden heeft men u gearresteerd? Mijn broer was comm(endant) bij haji Qadir. Met 30 anderen werden ze opgepakt. Ik werd ook gearresteerd. We moesten samen naar de gevangenis. Men zei me dat ik ook betrokken was bij de beweging. En dat ik tegen de huidige regering was. Ik heb een vriend gevraagd om me vrij te kopen. Ik werd door de commandanten vrijgelaten. Zo ben ik naar Pakistan kunnen vluchten. Waarvan werd u nog beschuldigd? Ze dachten dat ik en mijn broer smokkelden. Ze waren bij ons thuis gevonden. Mijn broer heeft gezegd dat ze van hem gevonden. Ze hebben niet kunnen bewijzen dat de wapens van mij waren. Mijn broer heeft geprobeerd mij er buiten te houden."* (adm. doss., gehoor CGVS, p. 6). Uit deze verklaringen, in de mate daar enig geloof aan gehecht kan worden, blijkt dat er geen bewijs was tegen verzoeker en dat hij werd vrijgelaten, weliswaar tegen betaling, zodat hij niet aannemelijk maakt actueel nog vervolging te moeten vrezen.

Verzoeker vervolgt tijdens het gehoor; *"U was daar ook? Neen, ik woonde in andere buurten. Ik was in een speciaal geval. Er kwamen mensen achter mij, ik kon niet overal gaan waar ik wou. HI had ook aangekondigd om opnieuw activiteiten te beginnen. Werd u nog gezocht door de Afghaanse autoriteiten toen u in Pak verbleef? Het was gevaarlijk voor mij in Pakistan. Waarom denkt u dat? Het is de grens met Afghanistan, ik heb er geen vertrouwen in. Heeft u nog iets van de Afghaanse autoriteiten gehoord toen u in Pakistan was? Ik had van mijn oom vernomen dat mensen van de inlichtingendiensten naar mij op zoek waren. Onder geen enkele omstandigheid mocht ik naar Afghanistan komen. Nog iets, behalve de verklaring van uw broer, nog een aanwijzing dat u in Pakistan werd gezocht? Ik was een beetje ondergedoken. Ik kon niet vrij lopen met andere Afghanen en zo. Als ik die problemen niet had zou ik niet gevlucht zijn. En mijn winkel achter te laten."* (...) Nog zaken waardoor u denkt dat u wordt gezocht? Ik had geen vertrouwen in Pakistan. In mijn ogen kan men vrij over en weer gaan tussen beide landen. U had het ook over oproepingsbrieven die bij u thuis in Afghanistan waren aangekomen? Dat is hetgeen ik zeg. Heeft u dat gezegd of niet? Niet in Pakistan, wel in Afg zijn die aangekomen die brieven. Over welke brieven gaat het? Ik heb ze nooit in handen gehad. Ze zijn in Afghanistan toegekomen ze zijn daar gebleven. Wie zoekt er u eigenlijk? Mijn dossier is nu bij de RB. Ik word gezocht door de inlichtingendienst. Wie heeft u gezegd dat uw dossier bij de RB is? Mijn oom. Dat men mij zoekt en dat mijn dossier is geopend. Dat ik niet mag terugkeren. Er staat ook, een maand na mijn vrijlating kwam men te weten dat ik van HI was. Na mijn vrijlating was er een brief waarin stond dat ik lid was van HI. Daarin wordt ik beschuldigd van allerlei acties tegen de regering." (adm. doss., gehoor CGVS, p. 8). De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker vaag is over zijn concrete beschuldigingen en voorhoudt dat er wel documenten zijn die zijn vrees voor vervolging kunnen aantonen, doch niets voorlegt en sinds zijn vertrek uit Pakistan/Afghanistan geen enkele poging heeft ondernomen teneinde zijn relaas te staven. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij niet werd aangehouden omwille van zijn lidmaatschap van Hezb-i Islami vermits naar zijn zeggen de veiligheidsdienst pas een maand na zijn vrijlating te weten kwam dat hij lid was van deze partij. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag tenslotte, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijs worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om recente informatie te bekomen omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen en hiervan de nodige bewijsstukken te bekomen. Sinds zijn vertrek uit Pakistan in 2003 zou verzoeker geen enkel contact meer hebben opgenomen met zijn familie zodat de commissaris-generaal terecht concludeert dat de vaststelling dat hij in al die jaren geen enkele informatie over zijn zaak heeft weten te bemachtigen, tekenend is voor zijn gebrek aan interesse in zijn zaak. Met het verweer dat de commissaris-generaal

zeer goed weet welke de toestand van verzoeker in Europa is geweest en nog steeds is, en hoe moeilijk het is om geldige informatie en documenten uit Afghanistan te bekomen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij de nodige inspanningen heeft ondernomen om informatie of documenten te bekomen. Immers, verzoeker verklaarde dat hij een vriend in Peshawar (Bara) contacteerde via wie hij een brief van Hezb-i Islami bekam en dat hij enkel contact had met een vriend (CGVS, gehoor p. 4 en 8), zodat verzoeker wel degelijk over een contactpersoon beschikt om actuele informatie over zijn situatie te bekomen. De Raad is dan ook van oordeel dat aan verzoekers relaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.6. Waar verzoeker stelt dat het document van ICRC een voldoende bewijs vormt van zijn vervolgingen, merkt de Raad op dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt van zijn identiteit en hij bovendien een andere identiteit gebruikte in Slowakije. Verzoeker verklaarde dat hij wel in het bezit was van een taskara (gehoor CGVS, p. 4) die hij niet voorlegt terwijl hij nog contacten heeft met een vriend die in Bara (Pakistan) zou wonen en een oom in Afghanistan. Hij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zijn identiteit overeenstemt met de persoon die vermeld wordt op het document van ICRC. Met het argument dat de commissaris-generaal ten minste contact zou moeten opnemen met ICRC om de bewijswaarde van dit document te kunnen evalueren, na te gaan of verzoeker wel de persoon is die ICRC in de gevangenis van Jalalabad onder het nummer 110.086 registreerde en alle informatie over die persoon op te vragen, wijst de Raad erop dat zelfs indien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen contact zou opnemen met ICRC, in casu niet in het minst kan worden nagegaan of het ICRC-document verzoeker betreft vermits hij zijn identiteit en nationaliteit met geen enkel begin van officieel bewijs staft. Het is de taak van verzoeker om zijn identiteit en zijn lidmaatschap bij Hezb-i Islami aan te tonen met objectieve bewijzen. Dat het document van ICRC zonder meer uit de debatten wordt geweerd, kan bezwaarlijk worden volgehouden.

2.7. Het "rapport psychiatrique" dat per fax van 25 mei 2010 aan de commissaris-generaal werd toegezonden, bevestigt dat verzoeker aan een depressie lijdt en psychotherapeutische ondersteuning nodig heeft doch is geenszins een bewijs van de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven en vervolgingsfeiten. Het medisch attest van 4 oktober 2010 bevestigt dat verzoeker sinds juli 2010 onder behandeling is van een psychiater en medicatie nodig heeft. Echter, waar wordt gesteld dat hij lijdt aan een depressie tengevolge van psychische en fysieke trauma's opgelopen in zijn land van herkomst wijst de Raad erop dat niet wordt getwijfeld aan verzoekers depressie maar de oorzaak daarvan enkel steunt op verklaringen van verzoeker. Verzoeker maakt niet aannemelijk middels geloofwaardige verklaringen dat hij zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Derhalve is ook het nieuwe medisch attest geen bewijs van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten. Wat verzoekers psychische en of fysieke situatie betreft waarin hij verkeert sinds zijn aankomst in Europa in 2003, de omzwervingen in Europa en het feit dat de vrees voor vervolging pas jaren na hun aankomst in Europa wordt onderzocht, wijst de Raad enerzijds op dat het de taak is van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en anderzijds dat verzoeker slechts zichzelf kan verwijten voor de tijdspanne tussen zijn aankomst in Europa en de behandeling van zijn vrees voor vervolging vermits hij bij aankomst in Europa, met name in Slowakije en Oostenrijk, geen asiel heeft aangevraagd/of zich heeft onttrokken, vervolgens asiel aanvraagt in België in 2006 maar verdwijnt in de illegaliteit om vervolgens in januari 2009 opnieuw asiel aan te vragen.

De Raad stelt vast dat verzoeker nog verwijst naar twee andere documenten die ter terechtzitting worden ingediend, met name het artikel 'De Kaboul à Paris: l'épuisement psychique de l'exil' van Artsen Zonder Grenzen en een open brief van Amnesty International van 12 juli 2002 gericht aan president Karzai. Het artikel van Artsen Zonder Grenzen wijst op de precaire situatie waarin asielzoekers zich bevinden na hun vlucht uit hun land van herkomst maar kan niets wijzigen aan de vaststelling dat verzoeker zijn vrees voor vervolging vanwege de Afghaanse autoriteiten niet aannemelijk heeft gemaakt, noch aan de vaststelling dat hij weliswaar nood heeft aan psychische bijstand maar niet aantoonbaar dat dit tengevolge van vervolgingsfeiten in zijn land van herkomst is.

2.8. Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er*

goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken." De Raad stelt vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt zodat hij derhalve de schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet niet aantoonst.

2.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden dan de elementen van zijn asielaanvraag beroept, met name dat hij in het verleden het slachtoffer is geweest van folteringen en dat hij dit in de toekomst vreest opnieuw te worden, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

2.10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus baseert op de algemene situatie in zijn land van herkomst, in het bijzonder op de toestand in zijn district dat *"zich in de fel door oorlog geplaagde provincie Nangarhar"* bevindt. Verzoeker argumenteert dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie grotendeels van meer dan één jaar geleden dateert terwijl het UNHCR omwille van het volatiele karakter van het conflict in Afghanistan geen lijsten van veilige plaatsen meer opmaakt en om de twee of drie maanden zijn 'security update' actualiseert, hetgeen volgens hem een schending inhoudt van artikel 4, 3, a) van de Richtlijn 2004/83/EG en van artikel 8, 2, b) van de Richtlijn 2005/85/EG.

Betreffende de door verzoeker opgeworpen schending van artikel 4, 3, a) van de Richtlijn 2004/83/EG, wijst de Raad erop dat voormeld artikel bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor dit artikel niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/002, p. 31). De schending van voormeld artikel van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

Waar verzoeker verder verwijst naar artikel 8, 2, b) van de Richtlijn 2005/85/EG volgens dewelke de behandelende lidstaat nauwkeurige en actuele informatie dient te verzamelen uit verschillende bronnen, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing baseerde op het document "Subject Related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in het oosten van Afghanistan (Nuristan, Kunar, Laghman, Nangarhar)" van 20 november 2009 en dat hij op basis van dit document stelde: *"Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 uw district niet als onveilig beschouwde. Uit deze informatie blijkt tevens dat meer recente bronnen nog steeds bevestigen dat de activiteiten van de antiregeringselementen hoofdzakelijk in de zuidelijke districten van de provincie plaatsvinden. Uit geen enkele van deze bronnen blijkt dat het risico in uw district recentelijk zou zijn toegenomen. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat er een fundamentele wijziging in de veiligheidssituatie in uw district zou hebben plaatsgevonden en bovendien voert u zelf geen elementen aan die een dergelijke wijziging aantonen."* en op 15 oktober 2010 een update indiende betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar waarbij wordt beslist dat de subsidiaire bescherming wordt toegekend aan asielzoeker afkomstig uit deze provincie.

Gelet op deze door de commissaris-generaal neergelegde veiligheidsupdate, die gesteund is op verschillende bronnen zoals blijkt uit de bijlage en die aan de Raad de mogelijkheid biedt zich te steunen op nauwkeurige en actuele informatie, kan de schending van de Richtlijn 2005/85/EG gestelde minimumnorm niet worden aangevoerd.

2.11. De Raad stelt in casu vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs heeft ingediend met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit terwijl hij wel nog contacten zou hebben in Afghanistan en Pakistan (een vriend en een oom) en hij in Slowakije een andere naam en geboortedatum opgaf met een andere geboortedatum (Elas Khan °10.3.1985 in plaats van Khaled Said-Habib °30.04.1981). De Raad benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en vage en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst, maakt de verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS